

MEZEY KATALIN

Nem elmúlás

Szathmári István professzor úrnak

*Sirályok szállnak az Ördögárok felett.
A villamossín partjára óceánt képzelek.*

*Állíthatnám akár, hogy itt volt valaha,
és a sirálycsapat még annak a nyoma.*

*Hadapród utca sincs már, a kertészetet
sem találni, ahol egymásba szeretett*

*egykor apám s anyám, a két alkalmazott.
Róluk se tud már senki, de taníjuk vagyok.*

*Furcsa szórakozás elmúlt sok évtizednyi
valóság hült helyét makacsul emlegetni.*

*Valóban rég történt meg, amiről mesélek,
de nekem ez a régmúlt épp oly közeli élet,*

*mint a tegnapi reggel, mai délután:
egy emlékezetben siklik egymásután,*

*másolódik egybe sok emlékvillanás:
amíg élek, a múlt múlt, és nem elmúlás.*

Dicsőség

*Ó, a sóvárgott dicsőség,
ó, sóvárgott mámore!
Jobban kínoz, mint az éhség,
bor nem bódít úgy soha.*

*Nincs olyan lázas kívánság,
nincs érzéki vágy olyan,
nincs helyette semmi váltság,
hogy ne gyötrődj untalan.*

*Ó, a sóvárgott dicsőség,
lelkünk legmélyebb zuga
rejt magában, semmi kétség,
aki nem sejtí, ostoba.*

Nincs romlékonyabb

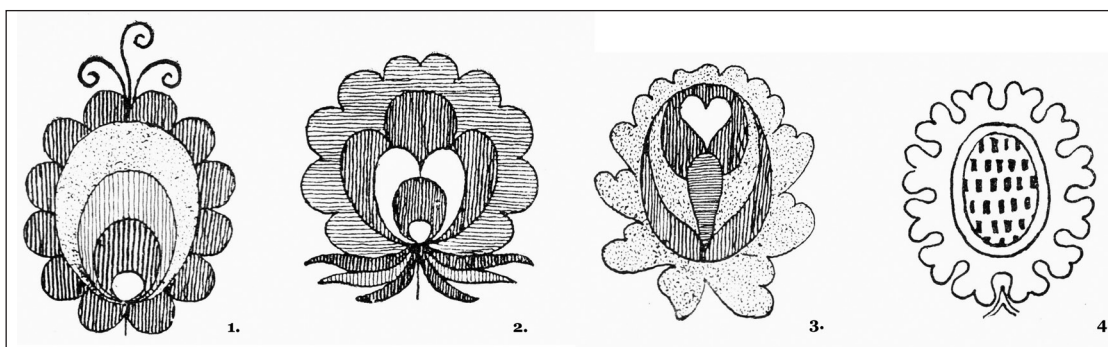
Nincs romlékonyabb
dolog a bizalmonnál.
Mikor már minden úton
fekete falhoz értél,
mikor tudod, hogy nincs már
sem vissza, sem előre,
egy helyben várnod sincs mért,
akkor beletörődhetsz,
nincs már, amitől féljél,
nincs, amiről beszéljél.
Már valamennyi szó és
minden tekintet kérdés,

nem tudod, mit jelenthet.
Csak pillanatnyi ötlet
az, amit éppen hallasz,
hogy egy új gondolattal
megcáfolják, és hallhasd
épp az ellenkezőjét.
Nagyobb veszteség nincsen,
mint a szeretet veszte,
nincs mélyebb fájdalom
a szétkorhadt szavaknál,
a lyukas kétfillérként
elguruló szavaknál.

Sirálykerék

A hidkorlát fölött
forgó sirálykerék,
vékony, fehér szárnyú,
küllőszárnyú sirályok.
Kenyeret dobok nekik,
ügyesen bukik rá,
elcsípi egyikük,
de száz másik röpül
rikoltozva felém:
forgó sirálykörhinta.
Fölkapnak fölöttem,
azután megfordulva
újra szemberöpülnek.

Kenyérdarabot dobok,
egy a csőrébe kapja,
de szemét rám szegezve
röpül felém a többi,
nyújtja felém a csőrét,
szemberöpül, majd felkap,
s a levegőben fordul.
Majd egy rábukik ismét
a kis kenyérdarabra,
légtornász mutatvánnyal
rácsap, megkaparintja,
s vijjogva fölropül
egy újabb fordulóra.

Huszka József: A magyar turáni ornamentika

1. Hosszúfalusi festett szekrényről, 2. Borsos Sándor rimaszombati szücsmester rajzkönyvéből,
3. Borsos Sándor rimaszombati szücsmester rajzkönyvéből, 1886, 4. Jegykendő himzéséből Vargyason